

az jellemzi, hogy "magasságokban lakozik".

Saddhu Sunder Singh ír életrajzában egy helyen arról a felejtethetetlen élményéről, hogy egyszer, a Himálája tetején, vagy 6000 méter magában hirtelen viharba került. Az első percben megkémült és arra gondolt, hogy ott pusztul el a magában, hiszen ott csapkodnak körülötte a villámok. Néhány perc alatt azonban fennsége élményben volt része. Átélte, hogy felette van a viharok. És, mennydörgés, villámlás alatta vannak. Ő vihar fölött van.

Ez a Krisztusban hívő ember természetes állapota: Fellette lenni a viharok. Lehet, hogy nem lesz alkalmunk az Alpok csúcsain, ~~vagy~~ a svájci hegyekben, vagy a Himálája magaslatain felette lenni a viharok, de az, amit az Úr itt ígér nekünk "megújul a te ifjúságod, mint a sasé", még többet jelent ennél. Azt jelenti, hogy az élet viharai fölött élhetek. Persze ennek van feltétele. Hadd mondjam esztendő, utolsó vassárnapján úgy, ahogy én kaptam ez esztendőben: "Aki igazságban jár és egyenesen beszél, aki megveti a szarolt nyereséget, aki kezét rázván nem vesz ajándékot, aki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon és szeméit befogja, hogy gonoszt ne lásson; az Magasságban lakozik, készülak szüosa a bástyája, kegyerét megkapja, víze el nem fogy. A Királyt ékességében látják szeméid." /Ás 53,15-17/

Mindaz azért lehet, mert – hadd idézzem e vers első szfelét – : "Ő elégit meg, amíg csak élss." /Pálty/

Kedvelemmel és igazalommal koronáz meg tőged.

A korona a végcél. Azt nem itt nyerjük el. Hitben és reményességben a miénk. De van olyan korona, amit már itt el nyerhetünk, és amit el is kell nyernünk. Pálmagostol arra hív fel bennünket, úgy füssünk, hogy elnyerjük./1 Kor.9,24/

Ez először is a kedveesség koronája, ami "igen szép